

DEN SISTA UTPOSTEN

MARI JUNGSTEDT

Den sista utposten

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Av Mari Jungstedt har tidigare utgivits:

Den du inte ser 2003
I denna stilla natt 2004
Den inre kretsen 2005
Den döende dandyn 2006
I denna ljuva sommartid 2007
Den mörka ängeln 2008
Den dubbla tystnaden 2009
Den farliga leken 2010
Det fjärde offret 2011
Den sista akten 2012
Du går inte ensam 2013
Den man älskar 2014
Det andra ansiktet 2016
Det förlovade landet 2017
Ett mörker mitt ibland oss 2018
Jag ser dig 2019
Innan molnen kommer 2020
Där den sista lampan lyser 2021
Andra sidan månen 2022
Det slutna rummet 2023

Av Mari Jungstedt och Ruben Eliassen:

En mörkare himmel 2015

www.albertbonniersforlag.se

ISBN 978-91-0-018376-9

COPYRIGHT © Mari Jungstedt 2024

OMSLAG Sofia Scheutz Design

OMSLAGSBILD © Sofia Scheutz

TRYCK ScandBook, EU 2024

Till Johan Gardelius,
för din ovärderliga hjälp under alla år,
ända från första början.

Under halva mitt vuxna liv har jag skrivit kriminalromaner som utspelar sig på Gotland – detta blir den artonde boken i serien. Ni som brukar läsa vet att i stort sett alla platser, byggnader och miljöer existerar och det går att följa i Knutas fotspår. Men ibland måste sagan vinna över verkligheten, så i denna bok förekommer ett par ställen som faktiskt inte finns på riktigt. Ni som känner ön kommer märka vilka.

Hoppas att ni ska njuta av läsningen.

Kvarnåkershamn i april 2024

Mari Jungstedt

Bilen skumpade fram på den gropiga vägen, det gick inte fort men varje gupp och ojämnheter for som en elektrisk stöt genom kroppen. Jag satt blick stilla, som paralyserad, utan att kunna röra mig. En kompakt tystnad rådde. Jag kunde höra hans andetag, sneglade på händerna kring ratten. De var stora med tjocka blåaktiga ådror som slingrade sig likt maskar på händernas ovan-sidor. Fingrarna var både långa och kraftiga. Jag rös inombords och skälvde nog till för han kastade en snabb blick på mig där jag satt i passagerarsätet bredvid. Jag hade kunnat ta tag i ratten, vrida den åt sidan så att vi körde i diket och allt avbröts, men jag var som förlamad av skräck, stel i alla lemmar, förfrusen av rädsla. Jag försökte att inte tänka, gjorde vad jag kunde för att fjärma mig.

Ute var det mörkt och skogen kunde bara anas runt omkring. Vissa av trädens grenar sträckte sig mot vindrutan, slickade sig som långa tentakler mot bilen som för att hindra vidare framfart, det var som om de försökte hjälpa till. För varje meter vi kom närmare blev trycket över bröstet hårdare. Jag visste vad som komma skulle, men det fanns ingenting i världen jag kunde göra för att stoppa det. Det var åtminstone så jag kände då. Total maktlöshet.

Kroppen blev lealös, som om den inte var en del av mig. Jag såg ner på mina egna händer som låg knäppta i knäet, de tycktes främmande. Var de ens mina? Vad skulle jag med dem till? Jag ville inte ha med dem att göra.

Efter en tvär kurva kom vi ut där landskapet runt om oss öppnade upp och vi fortsatte längs havet. Bilrutorna var något nedvevade och jag kunde höra vågorna slå upp mot stranden. Månljuset visade sig mellan trädkronorna. En vit skiva mot den nattsvarta himlen, ljuset avspeglade sig i det mörka vattnet. Skenet var vackert, en glimmande mångata. Just då kändes den nattliga skönheten bara smärtsam.

Långt borta anades lanternorna från en större passage-rarfärja borta mot horisonten. Människorna ombord på båten hade ingen aning om vem som betraktade dem och vad som strax skulle utspela sig långt där borta på land. Livet pågick som vanligt för alla andra. Jag var ensam i ett ondskefullt universum.

De bleka ljuskäglorna från bilens lyktor avtecknade sig mot buskar och snår vi körde förbi och jag såg flera rabbisar skutta kors och tvärs över vägen. De kunde fly undan. Men inte jag.

Så saktade bilen ner och stannade.

Gabriella Rönning stängde dörren till den gamla kalkstensgården med en känsla av befrielse och vända på samma gång. Blickade upp mot den gråblå augustihimlen och gav ifrån sig en suck. Nu hade hon några timmar för sig själv, vilket hon i vanliga fall skulle ha njutit av, men nu erfor hon mest en grumlig känsla av ångest. Samtidigt var det skönt att komma hemifrån, lämna barnen hos barnvakten Julia och vara ensam med sina tankar. Julia, som bodde i en av granngårdarna, var en plugghäst och ensamvarg som slukade böcker om brott på sin lediga tid. Hon ville bli kriminolog, helst professor som hennes stora idol Leif GW Persson. Gabriella var medveten om att Julia hade det jobbigt hemma, att hon helst bara ville slippa ifrån sina föräldrar. Därför var hon alltid villig att passa barnen och ofta dröjde hon sig kvar flera timmar efter att Gabriella kommit hem. Julia trivdes med att ligga i soffan som stod i ett burspråk i allrummet och läsa. Hon brukade fråga om det var okej och det var det ju förstås. Hon störde ingen. Låg där och plöjde den ena boken efter den andra med hörlurar på. Vilken tur att Julia bara var glad åt att vara barnvakt och tjäna lite extra, även

en lördagskväll, trots att hon var i övre tonåren. Dessutom tyckte flickorna mycket om henne.

Gabriella gick fram till cykeln som stod på sin vanliga plats längst nere på tomten, mot skogen och grusvägen som ledde ut till landsvägen bara hundra meter bort. Eller landsväg förresten, en asfalterad vägremsa som så många andra vägar på Gotland ledde spikrakt, kilometer efter kilometer, ner mot havet.

Hon lyfte upp cykelkorgen som hon packat full med städ-artiklar, en termos med kaffe och en flaska vatten. Sedan ledde hon ut cykeln från tomten och vände sig om mot huset. Döttrarna Alba och Astrid vinkade som de brukade från köksfönstret tillsammans med Julia. Hon höjde handen tillbaka. Hennes man Erik var inte hemma. Två veckor av fyra arbetade han som svetsare på en oljeplattform i Norge. Nu hade han åkt in till Visby för att gå ut med sina gamla kompisar, ha en riktig grabbkväll i stan, innan han fortsatte mot Tromsö i morgon. Han skulle övernatta hos en av dem som bodde nära flygplatsen. Det var hon bara glad för.

Gabriella satte sig på cykeln och trampade bort mot vägen som så här i slutet av augusti låg helt tom på bilar. Större delen av året var den ganska sparsamt trafikerad. Hon cyklade förbi det stora hägnet där ett hundratal dovhjortar samtidigt lyfte sina huvuden och betraktade henne uppmärksam till hon försvann ur sikte. Hon passerade åkrar och ängar, skogspartier och ett fåtal gårdar innan vägen till sist delade sig med en gammal skylt som visade Nisseviken åt ena hållet och Petes åt det andra. Där låg också Mattsons gård med de små, knubbiga shetlandsponnyerna som betade ihärdigt i hagen. Alba och Astrid älskade att vara här och

klappa och gulla med hästarna. Gabriella fortsatte fram till den gamla museigården Petes och det hemtrevliga caféet intill som var öppet. Några bilar stod parkerade utanför. Det är ju lördag, tänkte hon, men nu skulle det nog inte dröja länge förrän de stängde för säsongen.

Hon stannade till vid grinden som gick till strandängarna längs havet där skockar av gråsvarta lamm gick och betade. Här blev terrängen vildare med enbuskar, lågt växande martallar och stenbumlingar här och var. Det blev besvärligare att cykla över den skumpiga och gropiga stigen. Så småningom nådde hon fram till nästa grind och nu var det inte långt kvar. Himlen mörknade och det såg ut att kunna bli regn. Tur att hon skulle vara inomhus. Hon vek av in mot skogen och fick leda cykeln över stock och sten sista biten. Strax skymtade hon stugan.

Hon var framme.

Ansiktet var runt och mjukt, ögonen slutna. Munnen som en trekant, andningen i små, korta stötar. Den pyttelilla handen höll ett fast grepp om hans högra pekfinger. Knutas rörde sig försiktigt så att hammocken gungade lätt. Det gamla vanliga knarrandet, utsikten över havet och katten Milagro som smög omkring i gräset. Allt välbekant och ändå inte. Kattens namn betydde mirakel och det var väl precis vad detta var. Ett mirakel. Att han som skulle fylla sextiosex år om en vecka satt med sin tre månader gamla dotter på armen. Vem hade kunnat tro det?

Ingenting hade blivit som han föreställt sig. Knutas som bävat inför tanken på att bli småbarnspappa igen, som oroat sig för blöjbyten och sömnlösa nätter. Att barnet skulle stå i vägen för honom och Karin, för jobbet, för livet. Det hade visat sig vara precis tvärtom. Alla tidigare behov och önskningar framstod med ens som betydelselösa. Allt han ville var att tillbringa tid med Lydia.

Tankarna gick till dotterns dramatiska födelse uppe i Östersund. Karin hade, trots att hon var höggravid, gett sig i väg till norra Jämtland för att undersöka ett spår i ett mordfall Knutas själv ansvarade för. Trots att han upprepade

gångar förmanat henne att ta det lugnt, hade Karin inte kunnat låta bli att göra egna efterforskningar. Hon var ju själv kriminalkommissarie och biträdande chef för kriminalavdelningen i Visby. Karin var hans närmaste partner, både i jobbet och privat.

Långt ute på en myr i den jämtländska vildmarken hade fostervattnet gått, och Karin födde barnet på Östersunds sjukhus medan Knutas befann sig mitt i en mördarjakt i Stockholms skärgård. Han hade missat förlossningen, men rest upp till Östersund så fort han kunde.

I samma stund som han fick syn på bebisen vid Karins bröst visste Knutas att han skulle älska den lilla för resten av livet. Det var så självklart, så drabbande. Fullkomlig kärlek från första ögonblicket.

Nu hade tre månader passerat och de hade haft en underbar sommar. Knutas var själv förvånad över att han funnit sig så väl tillrätta i sin roll som nybliven pappa igen. Han bytte blöjor, matade med nappflaska och klev upp utan minsta motstånd mitt i natten om det krävdes. En herrans massa år hade förflutit efter de första barnen som han fått tillsammans med sin exfru Line. Tvillingarna, Petra och Nils, skulle fylla tjugonio om några månader. På sätt och vis kändes det som i går och att bara ha en bebis var en barnlek i jämförelse. Knutas drog på munnen när han tänkte på ordvitsen.

Han såg ner på den lilla människan som låg invirad i en tunn bomullsfilt. Hon såg ut som en docka. Tyst viskade han hennes namn. Hon spärrade ut fingrarna som en solfjäder och grep tag i hans finger igen. Han log, böjde sig fram och gav henne en mjuk, försiktig puss på pannan.

Inte brydde han sig längre om weekendresor med Karin till Europas storstäder eller teaterhelger i Stockholm. Påtande i trädgården på landet i lugn och ro eller sov Morgnar. Lydia

tog upp hela hans existens och Knutas hade nog aldrig känt sig så lycklig. Allt han ville var att gosa med henne, trösta henne när hon var ledsen och hjälpa henne att ta nappen och flaskan. Det gick riktigt bra. Karin verkade inte lika säker i sin roll, ofta frågade hon honom om råd. Men det kanske inte var så konstigt, för henne var det ju faktiskt första gången hon tog hand om en nyfödd. Dessutom märkte han att hon redan verkade ivrig att komma i gång med både jobb och sitt uppdrag som fotbollstränare igen och hon hade börjat pumpa ur och frysa in bröstmjolk för att Knutas skulle kunna ta hand om Lydia medan hon var borta några timmar. Som nu, när hon var ute på en joggingtur, en lätt och långsam hade hon lovat.

Knutas blickade ut över havet, himlen började svartna. Det såg ut att bli regn. Strax skulle han resa sig och gå in. Bara en liten stund till. Lydia såg ut att sova så gott, han ville inte störa henne.

Knutas lät tankarna vandra i väg. Han såg fram emot en höst i lugn och ro. På jobbet var det stiltje och han hade tänkt gå ner i tid, ta lite ledigt då och då. Efter jul skulle han vara pappaledig och det såg han fram emot. Sedan var det kanske dags att gå i pension och låta Karin ta över. Han hade ingenting emot att bara vara hemma med Lydia. Nästa helg skulle barnen komma med sina respektive och hälsa på från fastlandet för att fira hans födelsedag. Även Karins vuxna dotter Hanna med flickvännen Kim. Han var så glad att Karin och Hanna funnit varandra igen efter att Hanna adopterats bort vid födseln. Han såg fram emot att samla hela familjen, de nära och kära.

Det var viktigare än allt annat.

Dörren gick upp med ett motsträvt gnisser när hon tryckte ner handtaget. Det luktade unket, instängt och fuktigt inne i stugan. Ingen hade varit här på ett tag. Det gamla ödetorpet hade Gabriella ärvt efter sina föräldrar och hon hade behållit det av sentimentala skäl eftersom hon tillbringat många dagar här som barn. Det bestod endast av ett rum och en liten garderob. Kök saknades, det fanns bara en hylla med en kokplatta och en vattenkran med kallt sommarvatten. De hade aldrig sovit här när hon var liten, men hon och pappa brukade använda stugan när de var ute och fiskade eller plockade salmbär, mullbär och svamp. Numera användes den sällan, familjen bodde så pass nära skogen att de inte hade behov av den.

Ljuset föll nödtorftigt in genom det enda fönstret med de gamla, mörka gardinerna som hängt där så länge hon kunde minnas. Dammkornen yrde i luften och stora ansamlingar döda flugor låg i hörnen. Vid ena kortsidan stod ett enkelt, smalt träbord och två pinnstolar. Längs ena långväggen fanns en säng som var överdimensionerad med tanke på hur litet rummet var.

Gabriella blev stående i dörröppningen en stund och såg sig omkring.

Trycket över bröstet kom oväntat och våldsamt. Hon fick svårt att andas och var tvungen att sätta sig ner. Den gamla yrseln och hjärtklappningen hon inte känt på länge var tillbaka. Hon letade fram den medhavda vattenflaskan och drack några klunkar, kastade en blick på klockan. Nu borde hon sätta i gång. Men hon vågade inte resa sig riktigt än.

Hon dröjde kvar en stund och försökte lugna ner andningen. Sedan ställde hon sig långsamt upp för att inte se stjärnor och plockade försiktigt upp städsakerna ur cykelkorgen. Hon började med att öppna fönstret för att släppa in frisk luft. Tog några djupa andetag och kände hur hon återfick kontrollen. Drog ut madrassen i sängen på förstukvisten och piskade den med en gammal mattpiska hon hittade i garderoben. Sedan fortsatte hon med att skura bort gammal spindelväv från väggarna, tvätta fönstret och sopa golvet. Någon dammsugare hade hon inte, men det fick duga.

När hon våttorkat golvet och bäddat rent i sängen slog hon sig ner på förstukvisten och hällde upp en kopp kaffe. Lutade sig mot väggen och andades ut. Kroppen värkte efter ansträngningen, hon var stel i nacke och rygg.

Gabriella tog en klunk av kaffet som hunnit bli ljummet och betraktade den täta, snåriga skogen. Tallarna vars grenar vridit sig i krokiga krumbukter i vinden. De flesta tallkronor och stammar var böjda inåt mot land, som om de hukat sig bort från stormarna från havet. Vattnet syntes inte härifrån, men hon kunde höra vågornas brus. Himlen hade mörknat ännu mer. Tjocka svarta moln drog in och det såg ut att kunna börja regna när som helst.

Hon borde skynda sig och cykla tillbaka innan regnet var

över henne. Fast kroppen ömmade efter städningen och hon behövde vila en liten stund till innan hon packade ihop och cyklade den skumpiga vägen tillbaka hem. Tankarna trängde sig på, men hon försökte slå bort dem. Hon slöt ögonen och lät handen med kaffekoppen sjunka.

Där hon tog igen sig på den gistna trappan till stugan anade hon inte att hon hade sällskap.

Hon var noggrant iakttagen.

Varje steg, varje rörelse.

De satt mitt emot varandra vid köksbordet hemma i villan i Roma.

Doften av nybryggt kaffe och en sockerkaka som just tagits ur ugnen spred sig i huset, hunden slickade tassarna på fällen och från radion hördes det hemtrevliga småpratandet från programledarna. Allt var som vanligt och ändå inte.

Johan Berg betraktade sin fru där hon satt och läste nyheter på sin iPad. Han gillade prasslet från en riktig tidning, Emma var mer digital. Och det var inte den enda skillnaden. På senaste tiden var det som om han sett på Emma med en klarare blick. Efter hennes otrohet ett halvår tidigare med rektorn på skolan där hon jobbade var ingenting sig likt. Hon hade medgett att hon blivit huvudlöst förälskad i sin nye chef men att det gått över, hon bedyrade att hon ångrade otroheten djupt och att det var Johan hon älskade. Emma ville att de skulle glömma alltihop, lägga det bakom sig och gå vidare. Och han hade försökt. De hade sina två gemensamma barn, Elin och Anton, som gick på gymnasiet och fortfarande bodde hemma. Emmas äldsta barn, Sara och Filip, som hon hade med sin förre make och som Johan

adopterat sedan Olle avlidit, hade flyttat hemifrån. De hade en familj, en mer än tjugoårig historia och ett starkt sammanflätat liv tillsammans. Ändå kändes Emma på sätt och vis som en främling. Johan betraktade hennes anletsdrag. Hon var fortfarande lika vacker med sina höga kindkotor, lite sneda, mörka ögon och glänsande, sandfärgade hår. Så mycket roligt de hade haft ihop, tänkte han, och så mycket de upplevt tillsammans. Hur många frukostar hade de inte ätit? Hur många middagar? Hur många högtider, festligheter och kalas hade de inte firat? Hur många nätter hade de inte sovit ihop? De var så oerhört starkt knutna till varandra, Johan hade varit tillsammans med Emma under större delen av sitt vuxna liv. Han hade varit så kär i henne så länge.

Johan drog sig till minnes hur det var i början när de träffades. Hur han intervjuat Emma i samband med mordet på en ung kvinna i Fröjel och blivit blixtförälskad så fort han fick syn på henne när hon öppnade dörren till samma villa i Roma som de bodde i nu.

Helena Hillerström hade hittats strypt på stranden med sina trosor instoppade i munnen. Ett fruktansvärt mord, och Emma hade varit offrets bästa väninna. Hela historien slutade med att Emma jagades av gärningsmannen uppe vid Norsta Auren på Fårö. Hon togs som gisslan och stängdes in i en försvarsbunker tillsammans med mannen som visade sig vara en seriemördare. Så länge sedan det kändes. Som om ett helt liv passerat.

Han undrade vad Emma tänkte. Läste hon artikeln framför sig eller hade hon tankarna på annat håll? Vad pågick i hennes huvud? Det var så länge sedan de verkligen pratade med varandra. På riktigt.

En dov irritation steg plötsligt genom kroppen. Den kom

från tårna och gick ända upp i huvudet. Vad fan trodde hon? Att hon kunde sitta där helt oberörd, som om ingenting hänt? Att han bara skulle acceptera att hon gått bakom ryggen på honom i flera månader och legat med en annan? Emma hade smusslat med hemliga telefonsamtal och kärleksmessande medan han varit på jobbet, storhandlat åt familjen, helt ovetande klippt gräsmattan, fixat med bilen ute i garaget, varit ute med hunden eller gudvetvad. Ilskan växte inom honom, men han ville inte ställa till med ännu ett gräl. När som helst kunde Elin och Anton komma slätrande in i köket. Inte oroa dem ännu mera nu när de hade mycket i skolan och sina egna tonårsproblem att tänka på.

Johan reste sig tvärt från stolen. Plockade undan sitt fat med den uppätta sockerkaksbiten och ställde ner den och koppen i diskmaskinen.

– Jag går ut med hunden, sa han och Emma hummade bara till svar, utan att se upp från paddan.

När Johan stängde dörren om sig och kom ut på tomten såg han upp mot himlen och tog ett djupt andetag. En stund blev han stående där, medan Ester sprang omkring och nosade i gräset innan hon satte sig ner och kissade. Han såg molnen glida förbi. Som livet, tänkte han.

Just nu kändes det som om det höll på att glida honom ur händerna.

Gabriella ställde sig i dörröppningen och betraktade det enkla rummet. Nu var alla flugor borta och det doftade av såpa och rengöringsmedel. Hon hade väl inte glömt något, tänkte hon oroligt. Hon öppnade dörren till det lilla kylskåpet som stod inkilat under bänken. Jo, där stod några burkar starköl och en vattenflaska.

Gabriella plockade i ordning städsakerna. Gick ut till cykeln som stod lutad mot ett träd och hängde på cykelkorgen. Eftermiddagen var sent gången och det skulle inte dröja länge innan det började skymma. Vinden hade avtagit och det var kvavt i luften. Hon kände ett tilltagande tryck mot tinningarna. Tittade upp mot himlen, det såg ut att bli åska.

Så erfor hon en märklig känsla, det var som om en skugga fläktat förbi inne i skogen. Hade hon inbillat sig eller var det något där? Kunde det vara ett rådjur? Det fanns gott om dem på Gotland nuförtiden. Hon blev stående en stund och tittade intensivt bort mot skogen. Men ingenting rörde sig förutom trädens grenar som flyttade sig långsamt fram och tillbaka.

Gabriella återvände in i huset. Som en sista kontroll lät

hon blicken glida utefter väggarna, fortsatte upp i taket. Till sin förtret upptäckte hon att taklampan, som var formad som en glasskål och hängde i en kort kedja på en krok i taket, var full med dödaflugor. Det såg inte bra ut. Irriterat tänkte hon att hon inte kunde lämna den så.

I samma ögonblick hördes åskan mullra helt nära. Regnet skulle vara över henne när som helst. Helsike. Nu fick hon snabba sig. I och för sig var det bara några kilometer hem, men den första biten var besvärlig och hon tyckte inte om att vara utomhus när det åskade och blixtrade.

Gabriella skyndade ut till cykelkorgen och plockade upp en trasa och en flaska fönsterputsmedel. Hon drog fram en av pinnstolarna från bordet och klev försiktigt upp på den. Stolen var gammal och vinglig och höll säkert inte för mycket. Fattades bara att hon ramlade. Trots upprepade, ihärdiga försök lyckades hon inte lirka av lampan från kroken den satt fast i. Svetten bröt fram i pannan, nu började hon känna sig stressad. Barnvakten Julia hade i och för sig sagt att hon kunde stanna hela kvällen, till och med över natten, men Gabriella hade dåligt samvete eftersom hon varit så frånvarande från barnen på sistone. Nuförtiden flydde hon hemmet så ofta hon fick tillfälle när Erik var hemma. Hon undvek sin make, ville umgås med honom så lite som möjligt. Deras äktenskap kändes helt dött.

Både Alba och Astrid hade klagat och hon hade lovat dem dyrt och heligt att nu när det var lördag skulle de ha myskväll med tacos och titta på film ihop. Det var det bästa flickorna visste.

Gabriella gav upp försöken med att få loss lampan. Hon måste bli färdig nu. I stället rengjorde hon glasskålen invändigt genom att spruta rengöringsmedel på trasan och torka bort flugorna så gott det gick. Det var besvärligt att

stå och vingla på stolen samtidigt, men hon fick åtminstone bort de flesta. Det fick duga.

Med en lättnadens suck lyckades hon kliva av den utan missöden. Snabbt rafsade hon ihop de sista sakerna innan hon låste dörren och gick nerför trappan.

Gabriella hann bara ta ett par steg på grusplanen framför huset innan hon från ingenstans kände det som om hon fått en paralyserande stöt i bröstet. Hon stapplade några steg framåt. Hon hade inte hört ett ljud och ingen människa syntes till. Var kom det skarpa, genomträngande, plågsamma onda ifrån som inte liknade något annat hon varit med om? I den svala luften kände hon en varm vätska som rann över bröstkorgen. Samtidigt som trasan och flaskan med fönsterputsmedel gled henne ur händerna tittade hon ner på sitt bröst och såg hur hennes vita skjorta snabbt färgades röd. Under en millisekund hann Gabriella tänka att det var konstigt att hon inte märkt något. I nästa ögonblick en vass smärta i magen. Håpet stirrade hon ner på sin överkropp och såg oförstående blodet pumpa ut ur mellangärdet. Det tog ytterligare tio sekunder innan Gabriella tappade balansen och föll till marken, nedanför trappan till det lilla, oansenliga huset där hon sprungit sedan hon var barn.

Samtidigt som allt blev svart i hennes medvetande öppnade sig himlen.